

மகத்துவங்களும் அடங்கியுள்ளது .

இயல்பாகவும் தன்னிச்சையாகவும் தன்னவைவெளிப்படுத்திக் கொள்வதாகச் சொல்லும் ஒரு இளம் கவிஞனையே எடுத்துக் கொள்வோம் . அவன் குறைந்த பட்சம் மொழியையாவது கற்றிருக்க வேண்டும் . மொழி எனும் போது சொற்கள் அவற்றின் அர்த்தங்கள் இரண்டும் கொள்ளும் உறவை இங்கு உத்தேசிக்கிறோம் . இந்த உறவு பலவகை நுட்பங்கள் கொண்டது . தொடர்ந்து கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மாறிக் கொண்டிருப்பது . இந்த மாற்றங்களை நிகழ்த்துவதை அன்றாடப் பழக்கமும் ஆகக் கிலக்கியங்களும் தான் . அதாவது ஓர் இளம் கவிஞன் அவன் எந்த பண்டையை இலக்கியங்களையும் கற்காவிட்டால் கட்டபண்டையை இலக்கியங்களால் கட்டமகைக் கப்பட்ட மொழியையே அடக்கிறான் , அதையே பயன்படுத்துகிறான் . அதற்குள் தான் அவன் செயல்பட்டதுக் கொண்டிருக்கிறான் .

இலக்கியம் படகைக் கும் போது அவன் உண்மையில் செய்வதென்ன? ஏற்கனவே அர்த்தப்படுத்துதல் தன்னவைவந்ததைத் சொற்களைத் தன் அனுபவத்தின் இயல்புக்கும் வெளிப்படுத்தல் தவேகைக் கும் ஏற்ப அவன் வறோ இருவகையில் அடக்கி வகைக்கிறான் . அதன் மீலம் இன்னொரு தளத்தை உருவாக்குகிறான் , அவ்வளவுதான் . இந்த அர்த்தத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கையில் அதன் சொற்களில் சில மெல்லிய அர்த்த மாற்றத்தை அடக்கின்றன . இந்த சிறு மாற்றமே உண்மையில் அக்கவிஞனின் பங்களிப்பு . அதை அவன் அடுத்த தலைமுறைக்காக விட்டுச் செல்கிறான் .

உதாரணமாக பார்ப்போம் . அறம் என்ற சொல் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் "கூலநீதி" என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது . வழிவழியாக வந்ததும் தனிமனிதர்களால் மாற்றமுடியாததுமான ஒரு நியதி அது . சிலம்பு அறம் என்ற சொல்லைப் பெரிதும் மாற்றிவிட்டது . "அரசியல் பிழைத்தோர்க்குக் கபற்றாக" மாறும் அறம் என்பது எளிய கூலநீதியல்ல . அது மனிதர்களுக்கே அப்பாற்பட்ட பரேறம் . பௌத்த சமண மதங்களால் முன்வகைக் கப்பட்ட மகாதரம் என்ற கருத்துடன் இணைத்து நாம் இதை பார்க்க வேண்டும் . பிரபஞ்ச நியதியின் ஒரு பகுதியும் நம் மால் வாழ்வின் எந்த துளியிலும் பார்க்கக் கட்டியதுமான ஒழுங்கு அது . வள்ளுவரின் அறம் மலேமும் மாறுபட்டது . அறம் பொருள் இன்பம் என்பதில் உள்ள அறம் என்பது மாண்ட வாழ்வின் ஒரு நிலை மட்டும் . ஒழுகம் , நீதி ஆகியவற்றின் ஊற்றுக்கண்ணான ஒரு அகப்புரிதல் அது .

கம்பனில் அறம் சற்று வறோபடுகிறது . "அறத்தின் மீர்த்தியான்" என கம்பன் ராமனை நிரணயிக்கும் போதும் "அறத்தினால் வீழ்ந்துவிட்டாய்" என்று சொல்லும் போதும் அறம் என்ற சொல் லானது மாபெரும் இலட்சியக் கனவுகளின் அடையாளச் சொல்லாகவே உள்ளது . நவீன இலக்கியம் பசேமும் அறம் இன்றைய வாழ்க்கைச் சமூலில் நாம் தடேமும் பொதுமையும் சகோதரத்துவமும் சூதந் திரமும் தான் . அடுத்த கட்டத்தில் இன்று பரேறம் சிறற்றம் என்ற பிரிவினையை பின் நவீனத்துவர்கள் செய்துள்ளனர் . பரேறம்

என்பது பெரிய அதிகார அமைப்பின் பகுதியாகவே இருக்க முடியும் , அது வன்முறை மயலம் கட்டாயப்படுத்துதல்படும் என்கிறார் பிரமே [சிதவைகளின் ஒழுங்கமைவு . காவ்யா] ஆக இந்த ஓற்றைச் சொல்ல மயலமே நாம் தமிழ் கலாச்சாரத்தின் அனதத்து கட்டங்களையும் வகுத்துவிட முடியும் . இதப்போல எல்லா சொற்களையும் பகுத்துவிட முடியும் என்பதே உண்மை.

இத்தகைய சில ஆயிரம் சொற்களை வதைத்து கவிதை எழுதும் ஒரு கவிஞன் அச்சொற்களைப் பற்றி அறிந்திருக்கவேண்டியது அவசியம் . அறியாவிட்டாலும் அவனால் கவிதை எழுத முடியும் தான் . ஆனால் மலோன கவிதை வறும் தற்செயல் மட்டுமல்ல . பதோத மனதால் அப்போத மனதை ஊடாருவும் முயற்சியே அது . தற்செயலாக எழுதப்பட்ட சிறந்த படபைப்புகள் அவ்வப்போது சாத்தியம் தான் . ஆனால் சிறந்த படபைப்பாளிகள் ஆழ்ந்த படிப்பு கொண்டவர்களே . தமிழில் சங்க இலக்கியம் முதலான நமது மரபை அறியாத பலர் நல்ல கவிதைகளை எழுதியுள்ளார்கள் . ஆனால் தமிழின் முக்கியமான கவிஞர்கள் பாரதி , பிரமிள் , தவேதவேன் பரமும் பண்டிதர்கள் அளவாக்கு மரபிலக்கிய பயிற்சி கொண்டவர்கள் . நாம் ஒரு விதியை சிறந்த முன்மாதிரிகளை முன்வதைத்தே பசே முடியும் .

இதையே மறுமுனையில் இலட்சிய வாசகனாக்கும் சொல்ல முடியும் . ஒரு கவிதையை எளிமையாக பபிக்க அதன் சொற்களின் அகராதி அர்த்தமும் சற்று கற்பனையும் பதோதுமானது . ஆனால் சிறந்தவாசகன் அச்சொற்கள் வழியாக அதிகபட்ச திரித்தகை கட்டுத்து செல்பவன் என்பதனால் அவனாக்க மரபின் மீ தான் நுட்பமான அகப்பிரகஞ்சை தவேபைபடுகிறது . ஒரு கவிதை தன் புதிய சொல்லமைப்பின் மயலம் மொழியில் பொருளில் என்ன நுட்பமான மாற்றங்களை நிகழ்த்தியிருக்கிறது என்றறிகையிலேயே கவிதையனுபவம் முழுமையாக கொள்கிறது .

சங்க காலத்திலிருந்து தொடங்கவேண்டியது ஏன் ?

மிக வியப்பிடும் அம்சம் மறே குறிப்பிட்ட எல்லா காலகட்டங்களும் சங்க காலத்தில் வரேகள் கொண்டவை என்பதே . காப்பியங்களில் சங்க கால அழகியல் மிகத் தெளிவாகவே காணப்படுகிறது . சிலப்பதிகாரம் மணிமகேலை ஆகியவற்றின் தளர்வான ஆசிரியப்பா வடிவம் சங்கப் பாடல்களில் இருந்து பெறப்பட்டது . சிலப்பதிகாரம் அதன் இசைப்பாடல்களிலும் , சீ வக சிந்தாமணி அதன் விருத்தப்பா வடிவிலும் , மணிமகேலை அதன் விரிவான நரேபி தத்துவ விவாத தன்மையிலும் துல்லியமான முறையில் சங்கப்பாடல்களில் இருந்து முன்னகர்ந்திருப்பது உண்மையே . ஆயினும் அவற்றின் இயற்கை சித்தரிப்பு சங்க கால திணை தரிசனத்துக்கு நுட்பமான முறையில் உட்படபிரிந்தது . அவற்றின் அகத்துறை கண்ணோட்டமும் சங்க காலகட்டத்தின் மனநிலையைப் பிரதிபலித்தது . நீ திருநில்களின் அறத்தரிசனங்களை புறநாற்றின் பொருண்மொழிக் காஞ்சி திணையில் உள்ள பாடல்களுடன் ஒப்பிட்டால் வளர்ச்சி என்பது மிக நுட்பமான சிறு மாற்றம் மட்டுமே என்பதை உணர முடிகிறது .

சங்க காலத்துடன் திட்டவாட்டமான விலகல் கொண்ட காலகட்டங்கள் புராணகாலகட்டமும் , அதற்கடுத்த சிறிலக்கிய காலகட்டமும் தான் . சங்க காலக் கவித்துவத்தின் அடக்கம் நுட்பம் காணாமல் போய் கவிதை ஒரு கலைவிளையாட்டாக மாறிய காலம் இது . ஆனால் பக்திகாலகட்டத்தில் சங்க கால அழகியல் மீண்டும் உதவகேத்துடன் திரும்பிவந்தது . நம்மாழ்வார் ஆண்டாள் பாடல்கள் அகத்துறை கவித்துவம் உச்சகட்டத்தை அடந்ததன் ஆதாரங்கள் . இது பாரதியில் நீட்சி பெற்றது

